

Pădure de toamnă

Bragagiu

Înlemni pădurea-n glasuri
Și nu poate să se miște,
Suspînând pe sub vozglasuri*
Trece-ncet un cârd de gâște.

Și durerea lor din țipăt
Pe frunziș de arbori cade
De ucide orice clipă
Și-orice fremătare arde.

Toate visele avute
Prin priviri de vânt se taie,
Pe cărările crescute
Cad să pară pălălaie.

Dar, de fapt, e rece focul,
Mută flacăra îi sună
Cum îmi bate nenorocul
Toaca caprimulg sub Lună.

Cu convingerea de faur
Frunze cad la rădăcină
Ca să încresteze-n aur
Pete oarbe de lumină.

De îmi pare că din fiere
Verde mierea toarnă fulgii
Și tăcere, și tăcere
Ce în suflet îmi ajunge.

Doar că simt mai mult tristețe
După cârdul dus spre seară
Cu ochi plini de frumusețe,
Dar cu inima amară.

* Vozglas - finalul ecteniei(rugăciune
de cereri ori mulțumiri)
Victor Bragagiu